

det har Statsrevisionen heller ikke gjort. Statsrevisionen har billiget fuldstændig den Måde, hvorpaa Transaktionen er gjort. — Til Slutningen henviser Betænkningen til, at der er en Overstridelse paa § 25, paa hvilken der burde have været søgt Tillægsbevilling, og mener, at det er paafaldende, at denne Overstridelse ikke har givet Anledning til en særlig Indstilling. Det forekommer mig, at Konsekvensen deraf maatte saa være, at Udvalget selv havde gjort en Indstilling derom. Men Udvalget har ved denne Leilighed overset, at der er en betydelig Forskel paa ikke bevilgede Udgifter og Overstridelser. Stulde enhver Overstridelse give Anledning til Indstilling, saa blev det en stor Masse Indstillinger. De Herrer, som erindre, hvorledes der blev gjort Indstillinger, dengang vi kun havde de kongerigste Regnskaber, ville kunne gøre sig en Forestilling om, hvilken Masse Indstillinger der nu vilde fremkomme, hvis man stulde gøre Indstilling for hver Overstridelse under de forskellige Ministerier. At trække en Grænse og sige: „Ja, denne Overstridelse behøver en Indstilling, den er saa og saa stor, hin derimod kan passere, den er lidt mindre“, vilde blive meget vanskelig. Det kan nok være, at Statsrevisionen har indskrænket sig lidt for meget med at gøre Indstillinger, idet den har troet, at det vilde være rigtigt kun ganske undtagelsesvis at gøre Indstillinger, og at Revisionen i de fleste Tilfælde blot ved at udtale sin Anskuelse i Betænkningen kunde udrette lige saa meget, som ved en Række af Indstillinger. Men hvad det her foreliggende Punkt angaar, saa forekommer det mig rigtignok ikke, at der kan anstilles nogen Sammenligning mellem en Overstridelse paa en Udgift og en ikke bevilget Udgift. Naar det skal tales om Summens Størrelse, bliver dette Moment rigtignok ogsaa her af overveiende Betydning, idet den ikke bevilgede Udgift løber op til næsten 19 Millioner Kroner. Jeg tror derfor, at den af Statsrevisionens Flertal gjorte Indstilling under Nr. 1 ikke bør forkastes, og uagtet jeg efter det Udfald, som Behandlingen af dette Punkt har haft i Udvalget, vel kan indse, at den Indstilling, som Udvalget har gjort, ogsaa vil blive vedtagen, har jeg derfor tilladt mig, for det Tilfælde, at Udvalgets Indstilling skulde blive forfattet, at anmode om en delt Afstemning af Statsrevisionens Indstillinger, saaledes at der kunde blive først stemt særlig over dette ene Punkt og derefter over Resten, som da vilde være at forkaste. — Jeg kunde ønske at sige blot et Par Ord endnu med Hensyn til Remontering; med Hensyn til dette Punkt er jeg i fuldstændig Overensstemmelse med Udvalget og med dets ærede Ordfører. Statsrevisionen har bestændig antaget, at Udgifterne til Remontering maatte betragtes som fuldstændig kalkulatoriske, og at Bevillingens Indhold er den, at en saadan Sum formentes at slaa til til at indkøbe saa mange Remonter,

som altid behøves til det ved Hærløven befalede Antal Tjenesteheste. Derfor har Statsrevisionen ogsaa henvendt sig til Krigsministeriet om denne Sag, da Hæstens Antal var fundet ind, og har anført, at Statsrevisionen ansaa Bevillingen for kalkulatorisk. — Der er desuden en Bestemmelse i Finantsloven for Krigsministeriets Vedkommende, som hjemler Afholdelsen af Udgifter, som kun ere en Følge af de forhøiede Priser, men i det Hele er Statsrevisionen gaaet ud fra, at hvad der blev udgivet paa Grund af en saadan Forhøielse i Priserne, som ikke var til at beregne, maatte passere, og med Hensyn til Hestebestand, da har Statsrevisionen antaget, at det ikke kunde være rigtigt, at Hestebestandens svandt ind i den Grad, som den er svunden ind i de senere Aar.

Krieger: Med Hensyn til det Spørgsmaal, om der i sin Tid burde have været optaget Noget paa Tillægsbevillingslovsforlaget angaaende den Omfætning, som ved Indløsningen af Laanet i London har fundet Sted, mente det ærede Medlem, der nu havde Ordet, at enten burde dette have været stet, eller ogsaa maatte det være rigtigt, at der er stet en Indstilling om, at den fulgte Fremgangsmaade passerede. Skjøndt dette Spørgsmaal i og for sig ikke vedkommer mig, men det derimod maatte have været min Østermand, som, hvis der skulde have været opført Noget paa Tillægsbevillingsloven derom, maatte have stillet Forslag i saa Henseende, vil jeg dog, da jeg ikke tror, at han vil udtale sig om dette Punkt, tillade mig den Bemærkning, at mig forekommer det aldeles klart, at der er en besynderlig Uoverensstemmelse imellem det ærede Medlems Præmisses og hans Konklusion og altsaa imellem Præmisserne i Statsrevisionens Flertals Udtalelse og dets Indstilling. Det Forhold, som her foreligger, er saa eiendommeligt, at det vilde være unaturligt med Hensyn dertil at inblade sig paa en almindelig Undersøgelse af, hvad der bør optages paa Tillægsbevillingslovene eller ikke. Dette er et aldeles singulært Forhold. Den hele Omfætning billigtes jo fuldstændig. Jeg skal ikke inblade mig paa de Smaa Bemærkninger, som min ærede Kollega har gjort i Retning af at fortolke Loven saaledes, som om der ved dens Anvendelse var fulgt en noget friere Fortolkning; thi han erkjendte, at hvad der var gjort, var i og for sig fuldkommen rigtigt. Jeg tror ogsaa, at da det ærede Medlem nøiagtig oplæste Finantsministerens Ord ved Forelæggelsen af Loven af 1873, ville de fleste Medlemmer deraf have fundet, at der ikke engang er en saadan lille Uoverensstemmelse tilstede, som dog let kunde tænkes imellem den Opsættelse af de faktiske Forhold, som Ministeren havde ved Lovforslagets Forelæggelse, og de senere Forhold, som fandt Sted, da Loven blev gennemført. Der er virkelig ingen Strid imellem det, som blev sagt ved Lovforslagets Indbringelse, og det,